

Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος: «Η Παναγία λειτουργεί ως μία γέφυρα για να συνδέσουμε τα δικά μας βάσανα με τη χριστιανική ελπίδα»

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

«Η Παναγία λειτουργεί ως μία γέφυρα για να συνδέσουμε τα δικά μας βάσανα με τη χριστιανική ελπίδα. Μία ελπίδα, που μπορεί να αργεί, αλλά δεν απογοητεύει κανένα, παρά μόνον όταν θέλουμε πράγματα αντίθετα από το θέλημα του Θεού» τόνισε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος [Κ.Κ. Ιερώνυμος](#) κατά την Θεία Λειτουργία, επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στο Ιερό Ησυχαστήριο Μεταμορφώσεως του Σωτήρος - Οσίου Πορφυρίου, στο Μήλεσι

Αττικής.

Το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας τέλεσε ο Επίσκοπος Σταυροπηγίου **κ. Αλέξιος**.

Ο Αρχιεπίσκοπος αναφέρθηκε στην εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και αναφέρθηκε στην ζωή της Παναγίας, τον πόνο και τη δύναμή της ως Μητέρας του Χριστού, και επεσήμανε πόσο σημαντικό είναι το πρόσωπό της για όλους τους ανθρώπους.

«Σήμερα, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Οικουμένης, οι χριστιανοί συναζόμαστε για να τιμήσουμε την Κοίμηση της γλυκιάς Παναγίας. Και όπως κάποιοι γνωρίζετε, τα παλαιότερα χρόνια, όταν ένας άνθρωπος σε μια οικογένεια πέθαινε, το λείψανό του το κρατούσαν στο σπίτι και το ξενυχτούσαν. Το τραγουδούσαν με μοιρολόγια περίτεχνα όλη τη νύχτα. Ενώ ενδιαμέσθα θυμούνταν και εξιστορούσαν τα πιο σημαντικά γεγονότα της ζωής του» σημείωσε ο Αρχιεπίσκοπος και συμπλήρωσε: «Έτσι κι εμείς, ουσιαστικά όλο τον Δεκαπενταύγουστο, με τις παρακλήσεις, ως άλλοι Απόστολοι μεταφερόμαστε νοερά στη Γεσθημανή, ψάλλοντας «τον γλυκασμό των Αγγέλων», «των θλιβομένων τη χαρά», «των χριστιανών την προστάτιδα».

Τιμούμε αυθεντικά, απροσποίητα και με όλη μας την καρδιά, το ιερό και τίμιο πρόσωπο της Παναγίας, της Μητέρας όλων μας. Και πράγματι, αξίζουν αυτές οι τιμές και τα ξενύχτια. Γιατί η γλυκιά Παναγιά, η κόρη των Αγίων Ιωακείμ και Άννης, έγινε η μητέρα της γεννημένης άνωθεν, εκ Πνεύματος Αγίου, ανθρωπότητας, όπως η Εύα υπήρξε η βιολογική μητέρα της πεπτωκυίας ανθρωπότητας. Αλλά η επίγεια πορεία της έχει ένα μεγάλο, κυρίως θεολογικό και εκκλησιαστικό, και κατ' επέκταση κοινωνικό και ψυχολογικό ενδιαφέρον, ως γυναίκα και ιδίως ως Μητέρα. Γιατί η πορεία της είναι προτυπική και αντιπροσωπευτική της πορείας όλων μας. Σκεφτείτε την κατάσταση της Θεοτόκου, όταν δεν βρισκόταν κατάλυμα για να γεννήσει τον Χριστό, οπότε και κατέφυγε στο σπήλαιο της Βηθλεέμ... Σκεφτείτε την Παναγιά όταν παρουσίασε τον νεογέννητο Χριστό στον προφήτη Συμεών. Εκείνος τον αποκάλεσε «Σωτήρα» και «φως» των εθνών. Ταυτόχρονα όμως ράγισε την καρδιά της Παναγίας με τα αναπάντεχα λόγια που είπε: «Ιδού, αυτό το παιδί προορίζεται... να γίνει στόχος αντιλογίας, η οποία θα είναι για σένα σπαθί που θα τρυπήσει την ίδια σου την ψυχή...» (Λουκ. 2, 29-35)».

Επίσης, ο Αρχιεπίσκοπος υπογράμμισε ότι «αυτή η δήλωση του προφήτη Συμεών

σημάδεψε την πορεία της Παναγίας. Το παιδί της όχι μόνο δεν θα περάσει απαρατήρητο, αλλά θα συνδεθεί με συνταρακτικές καταστάσεις, που αγγίζουν τα όρια της καταστροφής και της ανάστασης πολλών. Η γλυκιά Παναγιά, από την αρχή της πορείας της ως μητέρα, βρέθηκε λοιπόν αντιμέτωπη με ένα μέλλον διττό, βέβαιο αλλά και απρόβλεπτο, που έμελλε να επιβεβαιώνεται διαρκώς και με τα επόμενα γεγονότα. Αργότερα, άγγελος θα ειδοποιήσει σε όνειρο τον δίκαιο Ιωσήφ ότι πρέπει να παραλάβει το παιδί και την Παναγία και να φύγουν μακριά στην Αίγυπτο. Γιατί κινδύνευε η ζωή του νεογέννητου Χριστού από τον Ηρώδη. Σκεφτείτε την κατάσταση μιας λεχώνας, όταν της λένε ότι πρέπει να ξενιτευτεί για να διασωθεί η ζωή του παιδιού της! Ή, σκεφτείτε αργότερα την αγωνία και την οδύνη της απώλειας και άλλα σχετικά που θα έζησε η Παναγία, όταν έχασε τον Χριστό στα Ιεροσόλυμα και τον αναζητούσε για τρεις ημέρες. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο Κύριος εκούσια μετέφερε τον Σταυρό, πάνω στον οποίο σταυρώθηκε.

Σκεφτείτε όμως την Παναγία, όταν βλέπει τον Χριστό να έχει πέσει κάτω από το βάρος του σταυρού, όταν προσπαθεί να σηκωθεί, όταν κοιτάζονται στα μάτια, όταν τα βλέμματά τους συναντιούνται! Αλλά σκεφτείτε την Παναγία μας, όταν βλέπει και την υπόλοιπη εξέλιξη του Μαρτυρίου του παιδιού της: τους εξευτελισμούς, τα ραπίσματα, τη Σταύρωση, όταν ακούει εκείνα τα αποκαλυπτικά και εξουθενωτικά, κενωτικά λόγια του Χριστού: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Ματθ. 27, 46). Ή όταν απευθύνεται ο Χριστός από τον σταυρό προς την ίδια, λέγοντάς της ότι πλέον ο υιός σου θα είναι ο Ιωάννης... (Ιω. 19, 26). Σκεφτείτε την Παναγία, όταν πλέον τα λόγια του προφήτη Συμεών: «και ρομφαία θα διαπεράσει την ψυχή σου...» (Λουκ. 2, 35), έχουν εκπληρωθεί με τον πλέον επώδυνο και κυρίως άδικο τρόπο. Γιατί, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος, ότι σε εμάς τους ανθρώπους, συχνά δικαίως, μας συμβαίνουν επώδυνα πράγματα και καταστάσεις. Και αυτό, γιατί ως άνθρωποι, αφού δεν είμαστε τέλει, βλάπτουμε και αδικούμε ο ένας τον άλλον, ακόμη και χωρίς να το καταλάβουμε. Σκεφτείτε όμως την οδύνη της μάνας Παναγίας, όταν χάνει τον γιο της. Και αυτός ο γιος είναι ο Αναμάρτητος: Γιατί: «αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού»· γιατί: «λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπείλει»· και όχι μόνο αυτό, αλλά και: «... τις αμαρτίες μας ανέλαβε με το σώμα Του» (Α΄ Πέτρ., 2, 22)».

Ακόμη ο Μακαριώτατος επεσήμανε: «Η γλυκιά Παναγιά, αγαπητοί μου, είναι το πλέον αντιπροσωπευτικό παράδειγμα μιας δύσκολης επίγειας πορείας, μετά την πορεία του Χριστού. Αλλά αυτή η πορεία δεν είναι αδιέξοδη, όπως στην αρχαία τραγωδία.

Έχει νόημα, έχει ελπίδα, γιατί έχει εμπιστοσύνη στον Θεό και στο θέλημά Του. Γιατί παράλληλα η Παναγία θυμάται και τα λόγια του Δικαίου Συμεών, ότι ο Υιός της θα γίνει ο Σωτήρας του κόσμου. Δεν θα της ραγίσει μόνο την καρδιά. Γι' αυτό και στην παρουσία της Παναγίας, ο πόνος της δεν λαμβάνει συναισθηματικές υπερβολές και εξάρσεις τραγικών πράξεων. Πιστεύει ότι ο Θεός έχει τον τελευταίο λόγο.

Για όλα τα παραπάνω, η Παναγιά λειτουργεί ως μία γέφυρα για να συνδέσουμε τα δικά μας βάσανα με τη χριστιανική ελπίδα. Μία ελπίδα, που μπορεί να αργεί, αλλά δεν απογοητεύει κανένα, παρά μόνον όταν θέλουμε πράγματα αντίθετα από το θέλημα του Θεού.

Βεβαίως, μετά το προπατορικό αμάρτημα, όλη η κτίση βρίσκεται σε μία ένταση, σε

μία πάλη, σε διαρκείς συγκρούσεις. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι τα βάσανα των ανθρώπων δεν έχουν τελειωμό. Όλα αυτά πλέον θα λήξουν μόνο με τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Μέχρι τότε, η Γλυκιά Παναγία αποτελεί τον πολυτιμότερο βοηθό και συμπαράστατη, μετά τον Κύριό μας, για να περάσουμε τις αντιξοότητες της ζωής μας.

Αυτή η σχέση μας με την Παναγία αποτυπώνεται στις εκατοντάδες των προσφωνήσεων. Κάποιοι την αποκαλούν «Καταφυγή», άλλοι «Σκέπη του κόσμου», «Γοργοεπήκοο», «Γρηγορούσα», «Ελεούσα», «Οδηγήτρια», «Παρηγορίτισσα», «Οξεία αντίληψη», «Φοβερά Προστασία», «Ζωοδόχο», «Θρηνούσα», «Αμαρτωλών σωτηρία», «Κυρία των Αγγέλων», «Υπέρμαχο στρατηγό»... Χιλιάδες προσφωνήσεις εκφράζουν είτε τον πόνο των πιστών, είτε τη διάθεσή τους να την ευχαριστήσουν.

Και το έθνος μας, οι Ρωμιοί, στα σκοτεινά χρόνια της σκλαβιάς, στο πρόσωπό της βρήκε παρηγοριά. Η φράση: «Πάλι με χρόνια, με καιρούς» ήχησε ως αναστάσιμο εμβατήριο.

Αλλά και τον περασμένο αιώνα, ανήμερα της Κοίμησής της είχαμε την πυρπόληση του πολεμικού καταδρομικού πλοίου «Έλλη», το 1940. Και μετά διμήνου την αναίτια επίθεση του τότε φασιστικού καθεστώτος της Ιταλίας, με αποτέλεσμα οι Έλληνες να βρεθούν στο μέτωπο. Και τότε, οι μανάδες προσεύχονταν να ξανάρθουν πίσω τα παιδιά τους πάλι στη γλυκιά Παναγιά!

Αλλά η Παναγιά μας δεν κάνει διακρίσεις. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην τον αγαπά. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην τον φροντίζει. Η Παναγιά μας είναι η ελεήμων καρδιά που περιγράφει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος: «Καρδιά ελεήμων είναι να καίγεται από αγάπη για όλη την κτίση» (Ομιλ. 81, 1).

Και όπως εκείνη, έτσι κι εμείς καλούμαστε να είμαστε ανεκτικοί και φιλόανθρωποι, προς όλους ανεξαιρέτως».

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο Αρχιεπίσκοπος τόνισε: «Αλλά και στις ημέρες μας συμβαίνουν θλιβερά πράγματα. Και μακριά μας, και στη γειτονιά μας. Όπως στην Ουκρανία και την Παλαιστίνη. Καθημερινά σκοτώνονται συνάνθρωποί μας. Πρόσφατα Χριστιανοί αδελφοί μας βρήκαν μαρτυρικό θάνατο, στον Ιερό Ναό του Προφήτη Ηλία στη Δαμασκό της Συρίας, κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας.

Δυστυχήματα ξεκληρίζουν οικογένειες που καταλήγουν στη βίωση ενός ανείπωτου πένθους. Λαοί προσπαθούν να εκμεταλλευτούν άλλους λαούς. Μεγαλύτερες ομάδες μικρότερες ομάδες. Συχνά κι εμείς οι ίδιοι λειτουργούμε όπως συχνά κατηγορούμε τους άλλους. Και εμείς οι ίδιοι κατηγορούμε τους άλλους και δεν αντιλαμβανόμαστε ότι ο συνάνθρωπός μας είναι εικόνα Θεού.

Σε όλα αυτά, εμείς οι χριστιανοί δεν είμαστε ουδέτεροι. Δεν είμαστε απαθείς στα σύγχρονα πάθη της ανθρωπότητας. Αλλά ο τρόπος για να τα αντιμετωπίσουμε, στο μέτρο του εφικτού, δεν είναι άλλος παρά ο τρόπος που μας δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός, η Παναγία και οι άγιοί μας.

Και αυτός ο τρόπος συνοψίζεται στο να ζούμε εκκλησιαστικά. Γιατί τα πνεύματα της πονηρίας δεν αντιμετωπίζονται παρά μόνο με προσευχή και νηστεία. Η ένταση και η πάλη του κόσμου λιγοστεύουν μόνο μέσα από τη συμμετοχή μας στα Μυστήρια της Εκκλησίας.

Αν κάτι μπορεί να βοηθήσει στις τραγικές ανθρώπινες διαπροσωπικές, κοινωνικές και διεθνείς καταστάσεις που ζούμε, είναι μόνον η αγάπη. Μία αγάπη όμως, όχι όπως την φαντάζεται ο καθένας, αλλά η αγάπη εκείνη, όπως εκφράστηκε από τον Τριαδικό Θεό στο πρόσωπο της Παναγίας και όπως η Παναγία, απλόχερα και

αδιακρίτως, σκορπά στον καθένα μας. Η Χάρη της Παναγίας να σκεπάζει όλους μας. Χρόνια πολλά!».

